

ת"פ 180/08/18 - המאשימה - מדינת ישראל, באמצעות פרקליטות מחוז מרכז נגד הנאשם - עלי חבקה

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 180-08-18 מדינת ישראל נ' חבקה
בפני כבוד השופט הישאם אבו שחאדה

בעניין: המאשימה - מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז מרכז
ע"י עוה"ד יעל לוי

נגד
הנאשם - עלי חבקה
ע"י עוה"ד עופר סבו

הכרעת דין

א. כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר כולל שני אישומים. אתאר את כל אחד מהאישומים בנפרד.

1.א. האישום הראשון

2. על פי עובדות האישום הראשון, בזמן הרלוונטי לכתב האישום, שימש הנאשם כסוהר בבית הכלא איילון (להלן: **הכלא**) וזאת בתפקיד סמל אגף באגף 10. כמו כן, מור כהן (להלן: **מור**) היה באותה עת אסיר המרצה את עונשו בכלא ונמצא תחת אחריותו והשגחתו של הנאשם במסגרת תפקידו כסוהר.

3. בתאריך 25.12.16 בשעה 19:00, שהה מור באגף 10 וביצע שיחת טלפון. בהמשך, ובסמוך לשעה 19:45, לקראת סגירת התאים וספירת האסירים, פנה הנאשם למור והורה לו לסיים את שיחת הטלפון. בתגובה, ביקש מור מהנאשם כי יאשר לו להמשיך בשיחה זמן נוסף. בין השניים החל ויכוח שלאחריו הוציא הנאשם את המתלונן מאגף 10 לכיוון חדר המדרגות. בחדר המדרגות, היכה הנאשם את המתלונן בסטירות ואגרופים לפניו. בעקבות מעשיו האמורים של הנאשם, נחבל המתלונן בעין שמאל ונגרמו לו

נפישות וכיחלון מתחת לעין שמאל.

4. על כן, באישום הראשון יוחס לנאשם ביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**).

2.א. האישום השני

5. על פי עובדות האישום השני, למחרת היום שבו אירע האירוע שתואר באישום הראשון, קרי ביום 26.12.16, ביקש מור מסוהר באגף 10 בכלא בשם סעיד חמוד (להלן: **סעיד**), לקבל טיפול רפואי במרפאה. סעיד נענה לבקשתו וליווה את מור למרפאה של הכלא.

6. במרפאה, טיפל במור חובש בשם אדם אבו טריף (להלן: **אדם**). בנוכחות הסוהרים אדם וסעיד, דיווח מור כי הנאשם תקף אותו וגרם לו לחבלה. בעקבות זאת, פנה סעיד אל אדם וביקש ממנו את הטלפון הנייד שלו, אדם נענה לבקשתו ומסר לו את הטלפון הנייד. סעיד התקשר לנאשם והודיע לו שהוגשה נגדו תלונה על שימוש בכוח כלפי מור.

7. בהמשך למתואר לעיל, דיווח מור על התקיפה לעורך דינו והאחרון שלח מכתב תלונה ליחידה הארצית לחקירת סוהרים. בעקבות כך, נפתח תיק חקירה (להלן: **החקירה**). בהמשך אותו היום, ובשעה שאינה ידועה במדויק למאשימה, ביקש הנאשם ממור להתלוות אליו אל חדר הסוהרים בכלא (להלן: **חדר הסוהרים**).

8. בחדר הסוהרים, הציג הנאשם למור דו"ח משמעת שכתב נגדו ביחס לאירוע המתואר באישום הראשון (להלן: **דו"ח המשמעת**). הנאשם הבטיח למור כי אם יבטל את התלונה שהגיש נגד הנאשם ביחידה הארצית לחקירת סוהרים, אזי הנאשם בתמורה לא יגיש את דו"ח המשמעת כנגדו לגורמים המוסמכים בשירות בתי הסוהר. המתלונן הסכים להצעתו של מור והנאשם קרע את דו"ח המשמעת למול עיניו.

9. במסגרת החקירה, נחקר הנאשם תחת אזהרה בתאריך 2.2.17 ובתום החקירה חתם על כתב ערובה לפיו נאסר עליו ליצור קשר או להיפגש עם מעורבים בחקירה לתקופה של 15 ימים. בתאריך, 5.2.17, לאחר חקירתו, התקשר הנאשם לאדם, וזאת לאחר שאדם ביקש זאת באמצעות אחר, ובשיחה שוחחו השניים על החקירה.

10. למחרת, ביום 6.2.17 לאחר חקירתו, התקשר הנאשם אל אדם פעם נוספת. הנאשם עדכן את אדם בפרטי החקירה ובעובדה כי הזכיר את שמו וכי אמר שאדם הוא זה שדיווח לו על תלונתו של מור.

11. לאור העובדות שתוארו לעיל, יוחס לנאשם ביצוע עבירה של שיבוש הליכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

ב. האישום הראשון: דיון בעבירת התקיפה

12. לגבי אירוע התקיפה שמתואר באישום הראשון, מצד אחד, מור טוען שהותקף על ידי הנאשם, ומצד שני, הנאשם טוען שלא היו דברים מעולם. למעשה, מדובר בגרסה מול גרסה. יאמר כבר עתה שהחלטתי להעדיף את גרסתו של הנאשם על פני גרסתו של מור. אביא תחילה את גרסתו של מור, לאחר מכן אביא את גרסתו של הנאשם ולבסוף אסביר בהרחבה מדוע העדפתי את גרסתו של הנאשם על פני גרסתו של מור. התוצאה הסופית היא כמובן זיכוי הנאשם מהעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש.

1.ב. גרסתו של מור

13. מור העיד בבית המשפט מטעם המאשימה. במהלך חקירתו הנגדית, ההגנה הגישה את שתי אמרות החוץ שנגבו ממנו. להלן תמצית עדותו של מור לגבי האירוע מושא האישום הראשון כפי שהיא משתקפת מאמרות החוץ ומעדותו בבית המשפט (ראו: אמרת החוץ מיום 16.1.17, נ/2, ש' 2 - 25; אמרת החוץ מיום 13.9.17, נ/3, ש' 3 - 28; עדותו בבית המשפט בפרוטוקול מיום 27.6.19, עמ' 7 ש' 21 - עמ' 10 ש' 30, עמ' 12 ש' 1 - 12, 24 - 30, עמ' 13 ש' 1 - 22, עמ' 14 ש' 15 - 26, עמ' 15 ש' 12 - 29, עמ' 16 ש' 18 - 19):

א. למור הייתה בעיה אישית שנוגעת לבני משפחתו שמצויים מחוץ לכותלי הכלא ולכן נאלץ לבצע שיחת טלפון ארוכה מהרגיל עם בני משפחתו. מור קיבל אישור לבצע שיחה זו מהטלפון הציבורי שבאגף 10 בכלא (להלן: **הטלפון**) מסוהר בשם דניאל עטרי (להלן: **דניאל**).

ב. ביום 25.12.16 בשעה 20:00 לערך, מור שוחח בטלפון, כאשר לפי נהלי אגף 10 בכלא, הוא היה אמור להיות בתאו עוד בשעה 19:00. הנאשם פנה אליו וביקש ממנו לסיים את השיחה ומור ביקש לאפשר לו שתי דקות נוספות והנאשם הסכים לתת לו חמש דקות נוספות.

ג. בהמשך, ולאחר שמור סיים לשוחח בטלפון, מור פנה לנאשם וביקש ממנו להוביל אותו אל תאו. הנאשם הוביל את מור לאזור המדרגות של אגף 10, שלטענת מור איננו מכוסה על ידי מצלמות האבטחה, והחל להכותו עם אגרופים. מור הניח את כפות ידיו על ראשו וכופף את ראשו קדימה בתנועת התגוננות. הנאשם צעק לעברו של מור "אתה אף פעם לא תצעק עליי ככה באגף", וזאת בעקבות כך שמור אמר לו שהוא לא נכנס לתאו ומבקש לסיים את השיחה בטלפון. בהמשך, הנאשם הוביל את מור לתאו והאחרון נכנס לתא.

ד. ביום שלמחרת, 26.12.16, בסמוך לשעה 10:00 לערך, מור התקשר לבא כוחו והודיע לו שהותקף על ידי הנאשם ואף נגרמה לו חבלה בפניו. בעקבות כך, באותו היום, בא כוחו של מור שלח תלונה בכתב כנגד הנאשם, באמצעות הפקסימיליה, ליחידת הארצית לחקירת סוהרים (ת/10). בנוסף, בא כוחו של מור הנחה אותו לפנות למרפאה של הכלא ולבקש שיצלמו אותו על מנת שיהיה תיעוד לסימני החבלה.

ה. לאחר שיחתו עם בא כוחו, מור פנה לאחד הסוהרים באגף 10 וביקש להגיע למרפאה של הכלא והוא אכן נלקח לשם והתלונן בפני עובדי המרפאה על כך שהותקף על ידי הנאשם. החבלות שהיו על פניו של מור, נפיחות וכיחלון מתחת לעין שמאל, צולמו במרפאה ונרשם גם דו"ח חבלה על יד הסוהר אדם ששימש כחובש במרפאה (ת/1 ו-ת/א1). בעת שמור הועבר למרפאה, הנאשם כבר סיים את המשמרת שלו ועזב את הכלא.

ו. בעת שחזר הנאשם לכלא למשמרת חדשה, כאשר מור אינו יודע לומר את התאריך המדויק, הנאשם הביא את מור לעמדת היומן שבה יושב הנאשם. הנאשם הודיע למור שרשם לגביו דו"ח משמעת לגבי האירוע שתואר באישום הראשון עקב סירובו לנתק את שיחת הטלפון כשנדרש לעשות כן. בתגובה, מור הודיע לו שהגיש נגדו תלונה ליחידה הארצית לחקירת סוהרים בשל כך שהנאשם היכה אותו.

ז. הנאשם הציע למור שיהיה ויתור הדדי על התלונות, כך שמור יוותר על התלונה שהוגשה ליחידה הארצית לחקירת סוהרים ובתמורה הנאשם יבטל את דו"ח המשמעת שרשם בעניינו של הנאשם. מור הטעה אותו ואמר לו שהוא מסכים להצעה האמורה ולכן הנאשם קרע בפניו את המסמך שהחזיק בידו ונשא את שמו של מור ואשר הנאשם טען בפניו שמדובר בדו"ח המשמעת.

2.ב. גרסת הנאשם

14. הגרסה של הנאשם, כפי שהיא עולה מאמרות החוץ שנגבו ממנו ומעדותו בבית המשפט, היא כדלקמן (ראו: ת/11 ש' 13 - 36, 44 - 72, 77 - 107; ת/12 ש' 5 - 24; פרוטוקול מיום 4.7.19 עמ' 26 ש' 18 - 31, עמ' 27 ש' 4 - 31, עמ' 28 ש' 1 - 7, עמ' 29 ש' 16 - 17, עמ' 35 ש' 1 - 3):

א. ביום 25.12.16, לקראת סגירת תאי האסירים באגף 10 בכלא, מור שוחח בטלפון מעבר לזמן המותר. שעת הספירה של האסירים התקרבה ולכן היה על מור לסיים את השיחה על מנת לחזור לתאו. הנאשם ביקש ממור לסיים את השיחה ומור ביקש זמן נוסף והנאשם הסכים לתת לו חמש דקות נוספות. בהמשך, הנאשם שוב ביקש ממור לסיים את השיחה והאחרון איים על הנאשם כשהוא אוחז בשפופרת של הטלפון ודחף את הנאשם והחל לצעוק ולקלל.

ב. הנאשם הודיע למור שעל ההתנהגות האמורה הוא ירשום לו דו"ח משמעת. מור התנצל והבטיח שלא לצעוק והנאשם הוביל אותו לתאו ומור נכנס לתא. בהמשך, הגיע הקצין מוטי שבת וביצע את ספירת האסירים, הנאשם וסוהרים נוספים סגרו את האגף והקצין מוטי שבת עזב את האגף.

ג. למחרת, ביום 26.12.16, מור עבר ליד המשרד של הנאשם ושוב התנצל על התנהגותו ביום הקודם והנאשם אמר לו "הכל בסדר" והבהיר לו שעליו להישמע להוראות של הסוהרים.

3.ב. העדפת גרסת הנאשם על פני גרסתו של מור

15. קיימים ארבעה נימוקים שהמשקל המצטבר שלהם מוביל אותי למסקנה שיש להעדיף את גרסתו של הנאשם, שכלל לא תקף את מור ביום 25.12.16, על פני גרסתו של מור שכן הותקף. אעמוד כעת על כל אחד מארבעת הנימוקים בנפרד.

הנימוק הראשון : התייעוד ביומן של אגף 10

16. מחומר החקירה עולה כי בהוראת פרקליטות מחוז מרכז, היחידה החוקרת ביצעה השלמת חקירה לאיתור היומן של אגף 10 שרלוונטי לימים 24 עד 27 לדצמבר 2016. לכן, היחידה החוקרת ביצעה ביום 29.5.19 בירור עם שירות בתי הסוהר האם ניתן לאתר את היומן של אגף 10 בכלא. התשובה שהתקבלה הייתה שהיומן לא אותר (ת/13).

17. עם זאת, בחומר החקירה שנאסף על ידי היחידה החוקרת, ישנו דף אחד שהוא צילום מהיומן של אגף 10 בכלא (נ/1) (להלן: **הדף המצולם מהיומן**). באת כוח המאשימה לא חלקה על קבילותו של הדף המצולם מהיומן וטענה שעל ההגנה להעיד את הסוהרים הרלוונטיים שרשמו בו את הדברים שמופיעים בו (ראו דברי באת כוח המאשימה בפרוט' מיום 27.6.19, עמ' 19 ש' 15 - 20).

18. הדף המצולם מהיומן כולל בתוכו פסקאות שממוספרות במספרים סידוריים ורציפים, החל מפסקה 64 ועד פסקה 74. הנאשם העיד באמרת החוץ שלו שהוא אישית רשם בדף המצולם מהיומן את פסקה 64 ובמהלך עדותו בבית המשפט אף הקריא לפרוטוקול את תוכן הדברים שנרשמו בכתב ידו (ראו: ת/11 ש' 67 - 69; פרוטוקול מיום 4.7.19 עמ' 40 ש' 1 - 3). בפסקה 64 לדף המצולם מהיומן, שבסופה יש חתימה עם שמו של הנאשם, נאמרו הדברים הבאים:

המספר המספרים השעה פרטי רישום החתימה
הסידורי המתייחסים

64 20:45 8:45 רישום מאוחר: אתמול בתאריך 25/12, חבקה האסיר מור כהן 1454911 בסגירת אגף קיבל אישור ל-5 דקות בטלפון. כמו כן, האסיר התחיל לצעוק ולדחוף אותי, אנוכי סמל אגף חבקה. כמו כן, מישר מוטי שבת היה נוכח במקום ובאגף, כמו כן, נרשם לו דוח תלונה.

19. הנאשם הסביר שמדובר ברישום שבוצע ביום שלמחרת האירוע מושא האישום הראשון, קרי ביום 26.12.16, בשעה 08:45 ומדובר ב-"רישום מאוחר" לגבי אירוע שהתרחש ביום 25.12.16 בשעה 20:45 (פרוט' מיום 4.7.19, עמ' 38 ש' 13 - עמ' 40 ש' 10).

20. כאמור, הדף המצולם מהיומן אכן נתפס על ידי היחידה החוקרת, על אף שהיומן עצמו שממנו צולם הדף, לא אותר. יתר על כן, מטעם ההגנה העיד סוהר בשם גל ניגרקר (להלן: **גל**) שהעיד שהוא אישית רשם את פסקה 69 שבדף המצולם מהיומן. ללמדך, שהדף המצולם מהיומן הוא מסמך אותנטי שמשקף את התיעוד ביומן של אגף 10 על ידי הסוהרים שעבדו באותו אגף, וזאת ביום 26.12.16, ביניהם הנאשם וגל.

21. במהלך עדותו בבית המשפט, גל הקריא לפרוטוקול בית המשפט את פסקה 69 שמופיעה בדף המצולם מהיומן ונרשמה בכתב ידו (פרוט' מיום 4.7.19, עמ' 44 ש' 17 - 21). להלן תוכנה של פסקה 69:

המספר הסידורי	המספרים המתייחסים	השעה	פרטי רישום	החתימה
69	רישום מאוחר	09:55	בשעה 09:50 לערך ראיתי את האסיר מור כהן מדבר עם תא 5 דרך האשנב עם האסיר ניקיטה ולאחר מכן חזר לחדר שלו ולאחר מכן בא אליי ליומן ואמר שצריך לרדת לחובש כי אמר לי העין, העין שלו נראתה אדומה ושבבוקר הוא פנה אליי העין שלו היתה רגילה ואין חריג לשעה זו.	גל

(ההדגשות שלי ה'א'ש')

22. עינינו הרואות כי הנאשם ערך תיעוד ביום 26.12.16 בשעה 08:45 לגבי השתלשלות הדברים בינו לבין מור באירוע מיום 25.12.16 בשעה 20:45 באגף 10. כמו כן, בהמשך באותו היום, 26.12.16 בשעה 09:55, גל ערך תיעוד ביומן לכך שלאחר שמור יצא מתאו הוא ביקש להגיע למרפאה בשל כך שהעין

שלו נראתה אדומה, תוך שהוא מציין שפגש את מור קודם לכן, באותו היום בבוקר, ולא היה שום סימן של חבלה בעינו.

23. לפי הרישום של גל, עינו של מור נראתה אדומה רק לאחר שנכנס לתאו ויצא ממנו ביום 26.12.16 בסמוך לשעה 09:55. יש לציין שגל חזר על הדברים שרשם ביומן גם בעדותו בבית המשפט שראה את מור באותו היום בשעה מוקדמת יותר ולא היה שום סימן של חבלה על פניו וכי רק בהמשך אותו היום נצפתה חבלה בעינו בעת שמור ביקש ללכת למרפאה (פרוט' מיום 4.7.19 עמ' 46 ש' 22-26).

24. יוצא מכך, שסימן החבלה בעין של מור קרה רק ביום 26.12.16 בבוקר, ולא ביום 25.12.16 בערב. הרישום בדף המצולם ביומן הוא ראיה מזכה עבור הנאשם בשל כך שהיא מפריכה לחלוטין את גרסתו של מור שהותקף על ידי הנאשם ביום 25.12.16 בשעות הערב.

25. אם לא די במה שנאמר עד כה, מעדותו של גל עלה שהוא כלל לא זומן למסירת עדות ביחידה הארצית לחקירת סוהרים (פרוט' מיום 4.7.19, עמ' 44 ש' 28-31). העובדה שהיחידה החוקרת לא טרחה לבדוק את תוכן הדף המצולם מהיומן וגם לא לזמן את גל למסירת עדותו, היא בגדר מחדל חקירה מובהק ואשר מקפח את הגנתו של הנאשם.

26. יתר על כן, התוצאה המעשית של אי גביית עדותו של גל היא שהיחידה החוקרת גם לא בדקה מי היה בתאו של מור בעת שנכנס אליו ביום 26.12.16 ללא סימן של חבלה בעין, ולאחר שיצא ממנו פרק זמן קצר לאחר מכן, גל הבחין בקיומו של סימן חבלה בעין, וזאת על מנת להיווכח מי התוקף האמתי.

27. לדעתי, די באמור בפסקה 69 בדף המצולם מהיומן, בצירוף מחדל החקירה של העדר בדיקת ההשלכות של האמור באותה פסקה, קרי שיתכן שאדם אחר הוא זה שתקף את מור, על מנת לזכות את הנאשם מהעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש. בנסיבות אלה, מתייתר הצורך להיזקק לשלושת הנימוקים הנוספים שמובילים אותי למסקנה שיש להעדיף את גרסתו של הנאשם על פני גרסתו של מור. עם זאת, על מנת להביא את התמונה המלאה בפני הקורא, אתייחס גם לשלושת הנימוקים הנוספים.

הנימוק השני: שיהיו בחקירה ואובדן התייעוד ממצלמות האבטחה

28. התלונה של בא כוחו של מור שהאחרון הותקף על ידי הנאשם ביום 25.12.16, נשלחה ליחידה הארצית לחקירת סוהרים ביום 26.12.16. עם זאת, נגבתה עדות ממור לראשונה על ידי היחידה הארצית לחקירת סוהרים רק ביום 16.1.17 בשעה 11:00 (נ/2). באותו היום, 16.1.17 בשעה 14:21, שלח החוקר שרון יוספאן (להלן: **החוקר שרון**) אל מפקד הכלא וסגניתו, אי-מייל שבו נאמרו הדברים הבאים (ת/16):

"ביחידתנו מתנהלת חקירה בגין חשד לתקיפת האסיר מור כהן ת.ז. (-) ע"י סוהר בתאריך 25/12/16 בכלא איילון. אבקש לקבל דוחות פעולה/מרפאה כולל צילומים ותיעוד דיגיטאלי לגבי האירוע".

29. בנוסף, ביום 14.2.17, החוקר שרון שלח אי-מייל לקצין המבצעים של הכלא ובו נאמרו הדברים הבאים (ת/19):

"אבקש לקבל תיעוד ממצלמות האבטחה של גרם המדרגות של אגף 10 בכלא איילון מתאריך 25/12/16 בין השעות 19:00 לשעה 21:00".

30. קצין המבצעים של הכלא העביר את האי-מייל שנזכר לעיל לקצין הטכנולוגיות של הכלא וזה השיב כדלקמן ביום 15.2.17 (ת/19):

"תאריך אחרון של תיעוד הינו 17.1.17"

31. יוצא מכך שמקום קרות אירוע התקיפה הנטענת, ליד המדרגות של אגף 10 בכלא, אכן מכוסה על ידי מצלמות האבטחה של הכלא. דא עקא, בעת שהמצלמות נבדקו ביום 15.2.17, היה כבר מאוחר מדי מאחר והסרטון הרלוונטי שמתייחס ליום 25.12.16, כבר נמחק.

32. עינינו הרואות שהחקירה התנהלה בעצלתיים. חל שיהוי בין המועד שבו התקבלה התלונה של בא כוח של מור ביום 26.12.16 אצל היחידה הארצית לחקירת סוהרים, ועד תחילת החקירה בפועל ביום 16.1.17. אם לא די בכך, חל שיהוי נוסף בבדיקת השאלה האם מצלמות האבטחה של הכלא מכסות את מקום קרות התקיפה הנטענת. בעיני, מדובר בשיהוי ניכר שהוביל לאובדן ראיה קריטית עבור התביעה ועבור ההגנה.

33. אילו החקירה הייתה מתחילה מיד לאחר הגשת התלונה, ומצלמות האבטחה היו נבדקות במהירות הראויה, יתכן שהייתה כיום בידי בית המשפט ראיה קונקלוסיבית שעשויה להוכיח את אשמו של הנאשם, או שעשויה להוכיח את חפותו. השיהוי בחקירה הוא בגדר מחדל חקירה שגרם לקיפוח הגנתו של הנאשם, דבר שמצדיק את זיכויו. דברים אלה מקבלים משנה תוקף לאור העובדה שמצב הראיות הוא של גרסה מול גרסה, קרי גרסתו של מור למול גרסתו של הנאשם.

הנימוק השלישי: עדותו של הסוהר דניאל

34. באמרת החוץ של מור מיום 16.1.17, נאמרו הדברים הבאים (נ/2, ש' 12 - 16):

"ואז הוא [הנאשם - ה'א'ש'] הוביל אותי מהיציאה מאגף 10 לחדר המדרגות ושם הוא התחיל להכות אותי בכאפות לפניים ואגרופים לפניים ואני אמרתי לו למה אתה מרביץ לי והוא אמר לי למה אתה מדבר בלי כבוד והמשיך להכות אותי ואז דניאל הגיע למקום וכאשר הוא ראה אותו הוא הפסיק להרביץ לי והכניס אותי שלי לחדר 3".

(ההדגשות שלי - ה'א'ש')

35. לכאורה, לפי אמרת החוץ של מור (נ/2), הסוהר דניאל היה עד לאירוע התקיפה בחלקו האחרון. עם זאת, בעדותו של מור בבית המשפט נאמרו הדברים הבאים (פרוט' מיום 27.6.19 עמ' 9 ש' 5 - 11):

"ש. כמה זמן היה האירוע?"

ת. 3 דקות, אחרי שדניאל הסוהר בא לדלת, הוא הרגיש שדניאל בא הוא הפסיק להרביץ, שאף אחד לא יהיה עד לזה, וגם הוציא אותי מהאגף כדי שלא יהיו עדים, עשה את זה בחוץ.

ש. זה מה שאתה חושב.

ת. כן, שלא יהיה עדים, שלא יהיו עדים ושהמצלמות של האגף לא יצלמו.

ש. לדעתך ההתקרבות של דניאל היא.

ת. שגרמו לו להפסיק"

בנוסף, מור ציין גם את הדברים הבאים (פרוט' מיום 26.6.19, עמ' 15 ש' 25-27):

"ש. לגבי דניאל, הסוהר השני, מה היה, דניאל הפסיק את האלימות.

ת. דניאל לא קלט שעלי הרביץ לי, הוא התקרב לכיוון חלון הדלת, עלי קלט את זה ועצר את המכות. דניאל בא בעקבות הצעקות שלי "די, תפסיק למה אתה מרביץ לי".

(ההדגשות שלי - ה'א'ש')

36. על כן, עיינו הרואות כי עדותו של מור בבית המשפט יש בה שלושה נתונים עובדתיים: ראשית, שדניאל לא ראה את אירוע התקיפה; שנית, שדניאל שמע את צעקותיו של מור שבהן ביקש מהנאשם להפסיק להכותו; שלישית, שדניאל הגיע באופן אישי לאזור המדרגות של אגף 10, הוא מקום קרות התקיפה,

בעקבות אותן צעקות, ולכן הנאשם הפסיק להכות את מור.

37. היחידה החוקרת גבתה עדות מדניאל ואמרת החוץ שלו (נ/4) הוגשה על ידי ההגנה תוך ויתור התביעה על חקירתו הנגדית (ראו: פרוט' מיום 4.7.19, עמ' 25 ש' 17 - 20).

38. דניאל ציין באמרת החוץ שלו את הדברים הבאים (נ/4, ש' 32 - 40):

"ש. אני אומר לך שמור מספר שעלי הוריד אותו מהאגף 10 לכיוון ההמתנות ואז במדרגות הוא החל להכות אותו באגרופים וכאפות ואז אתה הגעת למקום ואז עלי הפסיק להכות אותי, מהי תגובתך?

ת. אני הייתי באגף אבל לא ראיתי דבר כזה שעלי מרביץ לו.

ש. האם שמעת את האסיר מור צועק או בוכה בזמן שעלי מכה אותו?

ת. לא.

ש. האם ראית את הפנים של מור בזמן שעלי החזיר אותו לאגף.

ת. לא זוכר.

ש. האם אתה בטוח שלו (צריך להיות - "שלא" - ה'א'ש') ראית את עלי חבקה מכה את מור כהן?

ת. מאה אחוז.

(ההדגשות שלי - ה'א'ש')

39. על כן, מעדותו של דניאל אנו למדים שלא ראה את הנאשם מכה את מור, וגם לא שמע את מור צועק כאשר הנאשם היה מכה אותו וגם לא הגיע למקום שבו היה אירוע התקיפה הנטענת, מאחר וכבר הלך לאגף, הכל בניגוד גמור לדברים שנמסרו על ידי מור.

40. כאמור, אמרת החוץ של הסוהר דניאל הוגשה על ידי ההגנה תוך ויתור התביעה על חקירתו הנגדית. כידוע, כאשר מוגשת ראיה מטעם צד אחד למשפט, ללא התנגדות של הצד השני, ותוך ויתור של הצד השני על זכותו לחקירה נגדית, אזי חזקה על הצד השני, שהוא מסכים לתוכנה של הראיה או של אמרת החוץ (ע"פ 7653/11 ידען נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (26.7.12) פסקה 28 לפסק דינו של כבוד השופט זילברטל). במילים אחרות, אמרת החוץ של דניאל היא ראיה קבילה ובעלת משקל גבוה, על כל

המשתמע מכך לגבי ההשלכות של אותה אמרת חוץ על מהימנות עדותו של מור.

הנימוק הרביעי: אמינות גרסתו של הנאשם

41. הנימוק הרביעי שתומך במסקנה שיש להעדיף את גרסתו של הנאשם על פני גרסתו של מור, הוא העובדה שגרסתו של הנאשם נתמכת בשלושה מקורות של חיזוק, דבר שנותן לגרסה זו נופך גדול של אמינות ומכאן גם משקלה הגבוה. אעמוד להלן על שלושת מקורות החיזוק:

א. **החיזוק הראשון, התיעוד ביומן האגף:** הנאשם נשאל כבר בחקירתו הראשונה ביום 2.2.17, האם דיווח על האירוע מיום 25.12.16 שבו מור קילל אותו ודחף אותו בעקבות ויכוח על השימוש בטלפון. הנאשם הבהיר שרשם דיווח על האירוע ביומן האגף (ת/11, ש' 67-69). טענה זו של הנאשם התבררה כנכונה, כפי שעולה מתוך הדף המצולם מהיומן (נ/1). על אף התיעוד ביומן, החוקר שרון המשיך לברר ושלא לצורך עם קצינים נוספים באגף 10, האם הנאשם אכן דיווח להם על האירוע מיום 25.12.16 (ראו: אמרת החוץ של נהי פתפות מיום 7.2.17, ת/14, ש' 11-7; וכן אמרת החוץ של והבה אבו עואד מיום 7.2.17, ת/3 ש' 43-44). מכל מקום, עצם התיעוד ביומן מטעם הנאשם לגבי האירוע שקרה עם מור ביום 25.12.16, מלמד על אמינות גרסתו של הנאשם שלא היה לו מה להסתיר.

ב. **החיזוק השני, הרישום על ידי הנאשם של דו"ח משמעת עבור מור:** הנאשם העיד כבר באמרת החוץ הראשונה שלו בפני החוקר שרון, שרשם דו"ח משמעת למור ביום 26.12.16, בגין האירוע ביום 25.12.16 (קללות כלפי הנאשם ודחיפתו על ידי מור וזאת על רקע השימוש בטלפון) (ת/11, ש' 18-22). דו"ח המשמעת הוצג על ידי הנאשם לחוקר שרון והפך לחלק בלתי נפרד מחומר החקירה (ת/7). כמו כן, הסוהר דניאל אף אישר שידוע לו שהנאשם רשם למור דו"ח משמעת (נ/4 ש' 25-29). קיומו של דו"ח המשמעת בתיק החקירה משמש מצד אחד חיזוק לעדותו של הנאשם שאכן רשם את הדו"ח ומצד שני מפרך את עדותו של מור שהנאשם קרע בפניו את הדו"ח כחלק מ"עסקה" שהנאשם ניסה לכפות על מור שכל אחד מהם יוותר על תלונתו כנגד האחר באופן הדדי.

ג. **החיזוק השלישי, עדותו של דניאל שאכן היה עד לוויכוח בין הנאשם למור לגבי השימוש בטלפון:** הנאשם העיד באמרת החוץ הראשונה שלו שדניאל היה עד לאירוע ביום 25.12.16 שבמהלכו מור קילל את הנאשם ודחף אותו, וזאת על רקע בקשת הנאשם ממור לסיים את שיחת הטלפון (ת/11, ש' 13-17). דניאל אישר שהיה עד לדברים הללו, תוך שהוא מבהיר שלא היה עד למה שקרה בהמשך ליד המדרגות של אגף 10 (נ/4, ש' 20-12). עדותו של דניאל בנקודה זו, קרי עובדת היותו עד לוויכוח שבין הנאשם למור שבעטיו נרשם דו"ח המשמעת, מהווה חיזוק לעדות הנאשם ומוסיפה לעדותו של הנאשם נופך של אמינות.

42. עינינו הרואות כי יש להעדיף את גרסתו של הנאשם על פני גרסתו של מור לגבי השתלשלות הדברים ביניהם ביום 25.12.16 באגף 10 בכלא. הנימוקים לכך בתמצית הם כדלקמן:

ראשית, הדף המצולם מהיומן שבו הסוהר גל תיעד ביום 26.12.16 שראה את מור בבוקר של אותו יום ללא חבלה בעין ולאחר שמור נכנס לתאו ובהמשך יצא ממנו וביקש להגיע למרפאה, גל הבחין לראשונה בחבלה בעינו;

שנית, השיהוי בחקירה ואובדן מצלמות האבטחה למקום קרות אירוע התקיפה הנטענת;

שלישית, עדותו של הסוהר דניאל שלא ראה מכות ולא שמע צעקות של מור וגם לא הגיע לאזור המדרגות של אגף 10, וזאת בניגוד גמור לעדותו של מור;

רביעית, אמינות גרסתו של הנאשם ושנתמכת בשלושה מקורות של חיזוק.

43. המשקל המצטבר של כל ארבעת הנימוקים שהובאו לעיל, מוביל למסקנה שיש לייחס משקל גבוה לעדותו של הנאשם שלא תקף כלל את מור. כמו כן, יש לייחס משקל נמוך ביותר, וזאת אם בכלל, לעדותו של מור שאכן הותקף. לפיכך, הנני קובע כממצא עובדתי כי אירוע התקיפה שמתואר באישום הראשון, כלל לא התרחש בעולם המציאות.

44. לפיכך, הנני מזכה את הנאשם מהעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש.

ג. האישום השני: דיון בעבירה של שיבוש מהלכי משפט

45. סעיף 244 לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"244. העושה דבר בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי או להביא לכדי עיוות דין, בין סיכול הזמנתו של עד, בין בהעלמת ראיות ובין בדרך אחרת, דינו - מאסר שלוש שנים; לעניין זה, "הליך שיפוטי" - לרבות חקירה פלילית והוצאה לפועל של הוראת בית משפט".

46. בפסיקה נקבע כי העבירה של שיבוש מהלכי משפט היא עבירת **התנהגות** אשר אינה דורשת תוצאה

של שיבוש בפועל (רע"פ 7153/99 אלגד נ' מדינת ישראל פ"ד נה(5) 729, 743 (2001) (להלן: אלגד); ע"פ 8721/04 אוחנה נ' מדינת ישראל פסקה 21 לפסק דינה של כבוד השופטת פרוקצ'יה (פורסם בנבו, ניתן ביום 17.6.07) (להלן: אוחנה); ע"פ 3372/11 קצב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, ניתן ביום 10.11.11, פסקה 306 לפסק דינה של כבוד המשנה לנשיא השופטת נאור (להלן: קצב)).

47. כמו כן, היסוד העובדתי של העבירה הוא רחב וניתן לבצע את העבירה בכל דרך, במעשה או במחדל, אשר גורמים להפרעה בתקינותו של ההליך השיפוטי. בדרך זו העבירה מעניקה הגנה רחבה לערך המוגן של טוהר ההליך השיפוטי ותקינותו (אוחנה, שם).

48. לגבי היסוד הנפשי של עבירה זו, נדרשת קיומה של כוונה מיוחדת לפגיעה בהליך המשפטי. כוונה זו פורשה כשאיפה לפגוע בקיומו של ההליך השיפוטי, שאיפה לפגוע במטרתו או בעצם התנהלותו של ההליך השיפוטי או שאיפה לפגוע במהותו או בתוצאתו של ההליך השיפוטי (אלגד, עמ' 744; קצב, שם).

49. אעמוד כעת על כל סעיפיו של פרק העובדות לאישום השני ואבהיר מדוע לא מתקיימת העבירה של שיבוש מהלכי משפט.

50. בסעיפים 1 עד 4 לפרק העובדות של האישום השני, נאמר כדלקמן:

1" למחרת, בתאריך 26.12.16, ובעקבות המתואר באישום 1 לעיל, ביקש המתלונן [מור - ה'א'ש'] מסעיד חמוד (להלן: סעיד), סוהר באגף 10 בכלא, לקבל טיפול רפואי במרפאה, סעיד ליווה את המתלונן למרפאה.

2. במרפאה טיפל במתלונן אדם אבו טריף (להלן: אדם) המשמש כחובש בכלא. בנוכחות אדם וסעיד, דיווח המתלונן כי הנאשם תקף אותו וגרם לו לחבלה.

3. בעקבות המתואר לעיל, פנה סעיד אל אדם וביקש ממנו את הטלפון הנייד שלו, אדם נענה לבקשתו ומסר לו את הטלפון הנייד.

4. אז, התקשר סעיד אל הנאשם והודיע לו שהוגשה תלונה כנגדו על שימוש בכוח כלפי המתלונן".

51. העובדות שתוארו בסעיפים 1 עד 4 לפרק העובדות באישום השני, אינן במחלוקת ואף עולות מתוך ההצלבה בין הראיות שלהלן: עדותו של סעיד (ת/2 ש' 45-110) וכן עדותו של אדם (ת/14, ש' 22-43). עם זאת, אין באמור בסעיפים 1 עד 4 בפרק העובדות לאישום השני, כדי לקיים את היסוד העובדתי בעבירה של שיבוש מהלכי משפט, וזאת בכל הנוגע לנאשם שבפני. בסופו של יום, הנאשם לא ביקש מסעיד להתקשר אליו ולעדכן אותו וסעיד עשה זאת מיוזמתו ועל דעת עצמו. הנאשם היה צד סביל לחלוטין וזאת בעת שענה לשיחה טלפונית של קולגה למקום העבודה, הוא סעיד, מבלי לדעת מראש מה מטרת השיחה.

52. יש לציין שסעיד הועמד לדין משמעתי בפני מפקד הכלא וזאת בשל כך שהתקשר לנאשם על מנת לעדכן אותו על כוונתו של מור להתלונן כנגדו, ובשל כך שלא דיווח לממונים עליו על התלונה. במסגרת ההליך המשמעתי שהתקיים בעניינו, סעיד זוכה (ת/18).

53. בסעיפים 5 עד 8 לפרק העובדות לאישום השני, נאמר כדלקמן:

5" בהמשך למתואר לעיל, דיווח האסיר על התקיפה לעורך דינו והאחרון פנה באמצעות פקס ליחידה הארצית לחקירת סוהרים (להלן: יאח"ס) ובעקבות כך נפתח תיק חקירה (להלן: החקירה).

6. בהמשך אותו יום ובשעה שאינה ידועה במדויק למאשימה, ביקש הנאשם מהמתלונן להתלוות אליו אל חדר הסוהרים בכלא (להלן: חדר הסוהרים).

7. בחדר הסוהרים, הציג הנאשם למתלונן דו"ח משמעת שכתב נגדו ביחס לאירוע המתואר באישום 1 לעיל (להלן: הדו"ח).

8. הנאשם הבטיח למתלונן כי אם יבטל את תלונתו ביאח"ס, לא יגיש את הדו"ח נגדו, המתלונן הסכים להצעתו והנאשם קרע את הדו"ח למול עיניו."

54. העובדה שמור דיווח לבא כוחו ביום 26.12.16 על אירוע התקיפה הנטענת ובא כוחו שלח מכתב תלונה ליחידה הארצית לחקירת סוהרים באותו היום, איננה במחלוקת. עם זאת, יוזכר שכבר קבעתי כממצא עובדתי שטענתו של מור שהנאשם קרע את דו"ח המשמעת בפניו, איננה נכונה וזאת מהטעם הפשוט שדו"ח המשמעת נתפס על ידי היחידה החוקרת (ראו פסקה 41(ב) להכרעת הדין). ללמדך, שהדו"ח לא נקרע ולא הושמד על ידי הנאשם, דבר שפוגם באמינות גרסתו של מור.

55. בנסיבות אלה, הנני קובע כממצא עובדתי שהטענה של מור שהנאשם הציע לו ויתור הדדי על התלונות של כל אחד נגד השני, בעת שנפגש עמו ביום 26.12.16, איננה נכונה. על כן, ברור שהאמור בסעיפים 5 עד 8 לפרק העובדות לאישום השני, אינו מקיים את היסוד העובדתי בעבירה של שיבוש מהלכי משפט.

56. בסעיפים 9, 10 ו-11 לפרק העובדות לאישום השני, נאמר כדלקמן:

9. "במסגרת החקירה, נחקר הנאשם באזהרה ב-2.2.17. בתום החקירה חתם הנאשם על כתב ערובה לפיו נאסר עליו ליצור קשר או להיפגש עם מעורבים בחקירה לתקופה של 15 ימים.

10. בתאריך 5.2.17, לאחר חקירתו, התקשר הנאשם לאדם, לאחר שאדם ביקש זאת דרך אחר, בשיחה שוחחו השניים על החקירה.

11. למחרת, ביום 6.2.17, לאחר חקירתו, התקשר הנאשם אל אדם פעם נוספת. הנאשם עדכן את אדם בפרטי החקירה, בעובדה כי הזכיר את שמו וכי אמר שאדם הוא זה שדיווח לו על תלונת המתלונן."

57. הנאשם אכן נחקר ביום 2.2.17 (ת/11), ואכן הוחתם על כתב ערובה על ידי החוקר שרון לפיו הנאשם התחייב "לא ליצור קשר בכל דרך שהיא או לא להיפגש עם מעורבים בחקירה לתקופה של 15 ימים" (ת/8). כמו כן, מחומר החקירה עולה שהנאשם ואדם אכן שוחחו על החקירה, הן ביום 5.2.17 והן ביום 6.2.17 (ראו עדותו של אדם, ת/14 ש' 39-94 ו-ת/15 ש' 5-19; וכן ראו עדותו של הנאשם, ת/12 ש' 107-119). יש לציין גם שאדם הועמד לדין משמעתי בשירות בתי הסוהר בגין מעשיו האמורים, נמצא אשם ונדון לעונש של נזיפה (ת/18).

58. הדברים שהובאו בסעיפים 10 ו-11 לפרק העובדות באישום השני, מצד אחד, אכן מקיימים את היסוד העובדתי בעבירה של שיבוש מהלכי משפט, אך מצד שני, לא שוכנעתי שמתקיים היסוד הנפשי. הטעם לכך שהיסוד הנפשי לא מתקיים הוא פשוט. מאחר וכבר קבעתי שאירוע התקיפה כלל לא התרחש בעולם המציאות (ראו פסקה 43 להכרעת הדין), נופלת מאליה הטענה שהייתה לנאשם "כוונה" למנוע או להכשיל את החקירה שהתנהלה נגדו, שכל מטרתה, בסופו של יום, להגיע לחקר האמת.

59. אם מטרת החקירה היא להגיע לאמת והאמת היא שהנאשם לא תקף את מור, פשיטא שלא הייתה לנאשם "כוונה" למנוע מהיחידה החוקרת להגיע לאמת. בהעדר יסוד נפשי, מסוג "כוונה", לא מתקיימת העבירה של שיבוש מהלכי משפט.

60. לסיכום, הנני מזכה את הנאשם מהעבירה של שיבוש מהלכי משפט.

ד. סוף דבר

61. לאור כל האמור לעיל, הנני מזכה את הנאשם משתי העבירות שלהלן:

א. באישום הראשון, מהעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין.

ב. באישום השני, מהעבירה של שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתנה היום, ט"ו תמוז תשע"ט, 18 יולי 2019, במעמד הצדדים.